

Що за човек съм? И хабер си нямам.

След време фактът, че Дилис ни напусна и отиде при друг мъж, взе да ми се струва крайно показателен. Отначало обаче не откривах Бог знае колко дълбок смисъл в постъпката ѝ. Истината е, че нямах нищо против. Даже танцувах от радост.

Представях си как Дилис се настанява в дома на хапльото Крис, може би лъсва дюшемето и придава подчертано женско присъствие на кокетната му ергенска квартирка: артистична украса на всеки перваз и потпури във всяко свободно ъгълче – въобще, целият онзи кич, който открай време ненавиждам. Без капка озлобление умувах над сексуалния ренесанс, който подозирах, че я е налегнал. Представях си как небрежно захвърля по пода прозирните си чисто нови скъпарски дрешки, а цялата квартира ухае на тежки индийски благовония. Виждах енергично повдигания се гол задник на новия ѝ любовник. Чувах протяжните извивки на Ерик Клептън: “Ти си прекрасна тази вечер”. И поднасях благодарствени хвалебствия на Венера, Афродита и Преподобния Ал Грийн за чудодейното си избавление.

Сигурно съм страшен кретен. А тя сигурно е голяма крава. Зависи от гледната точка. Има хора – да, мога да ги цитирам поименно – които винаги са ме смятали за честен, предан и почтен човек. Моля ви все пак да не го забравяте в онези епизоди от историята, когато чувствата ми към Дилис не са много розови. Повярвайте ми, не съм от онези гневни типове, които звънят по откритите телефонни линии в телевизионните предавания, за да се възмущават, че разводът е твърде лесно решение, че в наши дни никой вече не наема на работа мъже и че от феминистките на човек направо му увяхва онази работа. Първо, с Дилис не бяхме женени, второ, не мога да се оплача от липса на

работа, и трето, когато за последен път видях пениса си тази сутрин, не ми се видя по-увехнал от обикновено. Четвърто, нямам намерение да го обръщам на политика. Не намирам нищо политическо в обземашите ме понякога страх и ярост – чувствата ми са си чисто лични.

Ако бях на нейно място, *и аз* щях да се зарежа. О, не че съм пиянде, побойник, женкар или мърльо. Освен това от самото начало – е, почти – с желание участвам в храненето, преповиването, воденето на децата на училище и четенето на приказка за лека нощ - с две думи, в състояние съм да стана посред нощ и да преоблека оплескания в повръщано малчуган без дори да си отворя и двете очи.

В събота сутринта казахме на Глория, Джед и Били, че мама е решила да живее другаде, а татко се е съгласил. Дъщеря ми Глория е на единайсет години и девет месеца, което се равнява на двайсет и две драконски години и означава, че вече се държи войнствено и знае всичко. Глория има две по-малки братчета – Джед и Били. Когато майка им ни напусна, Джед беше на пет годинки, а Били току-що беше навършил три.

Както и да е, напоследък мислите ми са съвсем другаде.

Какво точно не беше наред?

Не пия много, не изпадам често в лошо настроение и не пърдя под чаршафа. Нямам Плейстейшън. Не съм маниак на тема коли. Знам местата на всичко най-необходимо - клиторът, сандъчето с инструменти, тоалетното пате. Освен това умея да спрягам свещения глагол “пука ми”:

В крайна сметка стигнах до извода, че причината Дилис да ме напусне е доста прозаична – лажех ѝ по нервите. Може да ви прозвучи много безхарактерно, но няма да ѝ връзвам кусур. В крайна сметка и тя ми лажеше по нервите.

Може би е трябвало да проявя повече предпазливост, но всичко стана толкова бързо – а и Дилис не ми даде никакво

време. Както си стояхме миналия петък в уютния си дом и доста убедително се преструвахме, че се обичаме, Дилис ни в клин, ни в ръкав изтърси, че в понеделник сутринта е поръчала камион за вещите си – завинаги, по думите на Лен.

Предприех стъпката, която ми се стори най-уместна. Заувещавах я да помисли за ефекта от подобна раздяла върху децата; припомних ѝ как ще заживеем нов живот малко по-нагоре по нашата улица в Кристъл Палъс, както мечтаехме в мигове на самоизмама, непосредствено след раждането на Били. Но тъй като нямах успех с придумките, бързо превключих на друга стратегия, която ми идваше по-естествено – попитах я да ѝ помогна ли да си опакова багажа.

Да не си помислите обаче, че се предадох толкова лесно. О, не. Вярно, помогнах ѝ да подреди вещите си в кашони, но не пропуснах да ѝ задам няколко доста провокиращи въпроса:

- Та къде *точно* се местиш, казваш? – Виждате ли сега? Лесно мога да обърна дебелия край.

- В покрайнините на Дълидж Вилидж – отвърна тя.

- В Дълидж Вилидж, значи. – Географски погледнато, Дълидж е една идея по-северно от Кристъл Палъс. Само че от гледна точка на социалната йерархия се извисява цяла миля по-високо. А на Саут Норуд гледа отвисоко като благородник на боклукчия. – Значи е фрашкан с пари, а?

- Не те напускам затова.

- Извинявай. Това беше гадно. Та, как... ъ-ъ... се запознахте с този... ъ-ъ... Крис?

- Ами той просто... се появи в живота ми.

Онази Дилис, която познавам – или поне си мислех, че съм познавал досега – не си падаше по захаросаните фрази. Не можах да се сдържа и се ухилих:

- Пфуй, виж ти. Защо не ми разкажеш нещичко за този ненадминат жребец?

Дилис изплува от смущението си и ме стрелна с леден поглед. Набързо ми запуши устата:

- Да кажем, че си струва да го поязди човек.

Ох. Е, май сам си го изпросих. Така ми се пада, като се правя на голям умник, при положение, че вече ми е отредена ролята на шута. Общо взето обаче се държах съвсем спокойно и въздържано – като цапнат с мокър парцал. Сякаш предпазният бушон на наранените ми чувства се бе самоизключил и аз просто се наблюдавах отстрани как спазваме условностите на мъчителната раздяла, сякаш взаимно я признаваме за свършен факт. Дилис бе уредила всичко – беше поръчала камион за багажа си, беше си взела почивен ден.

Върна ми ключовете от входната врата.

Каза, че ѝ е мъчно.